

НАША ЦЕРКВА- КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ "БОРИСТЕН"
Видання благославив патріарх УПЦ КП ФІЛАРЕТ

№ 3 (115), 2013 р.

ПРЕДСТОЯТЕЛЬ КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ ПРИВІТАВ ГЛАВ УГКЦ І РКЦ В УКРАЇНІ З ОБРАННЯМ НОВОГО РИМСЬКОГО ПАПИ

**Блаженнішому Святославу,
Верховному Архієпископу Києво-
Галицькому, Владиці і Отцю Україн-
ської Греко-Католицької Церкви**

ВАШЕ БЛАЖЕНСТВО!

Від імені Української Православної Церкви Київського Патріархату і від мене особисто прийміть вітання з нагоди обрання та інтронізації нового Глави Католицької Церкви – Його Святості Франциска, Папи Римського.

У 2001 р. звертаючись до блаженної пам'яті Папи Івана Павла II під час його

зустрічі з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій, я підкреслив необхідність єднання зусиль усіх християн у захисті традиційної моралі, сімейних та інших християнських цінностей. Тоді було зазначено, що саме на такій спільній праці має бути зроблений зараз головний акцент у екуменічній діяльності. Адже на відміну від догматичної сфери, де існують відомі розбіжності, розуміння християнської моралі у всіх традиційних Церквах є спільним.

Події останнього десятиліття, посилення у світі антихристиянських настроїв, проявів агресивного секуляризму, рух за узаконення засуджених Священним Писанням способів життя підтверджують – християни повинні об'єднати свої зусилля у боротьбі проти аморальності та бездуховності.

Сподіваюся, що під керівництвом новообраного Папи Римського Франциска Українська Греко-Католицька Церква продовжуватиме плідну співпрацю з Київським Патріархатом та іншими традиційними Церквами і релігійни-

ми організаціями, спрямовану на захист моральних та духовних цінностей – християнських і загальнолюдських.

Розуміючи важливість не лише для Католицької Церкви, але й для всього світу подій, що відбулися протягом останнього місяця – відставки Папи Бенедикта XVI та обрання Папи Франциска, поділяючи великі сподівання, які покладають сотні мільйонів людей у всьому світі на новообраного Главу Католицької Церкви, від усього серця бажаю Його Святості Папі Римському Франциску успіху в несенні його служіння.

Нехай Всемилоливий Господь направить його думки та діла на благо Церкви Христової, дасть сили й мудрість гідно здійснювати своє покликання.

З любов'ю у Христі – ФІЛАРЕТ, Патріарх Київський і всієї Руси-України

Прес-центр Київської Патріархії

ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ ЗУСТРІВСЯ З ДЕПУТАТСЬКОЮ

ГРУПОЮ «ЗА ЄДИНУ ПОМІСНУ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ»

21 березня 2013 р. на запрошення керівництва міжфракційної депутатської групи «За єдину Помісну Православну Церкву» Святейший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет зустрівся з її учасниками. Спількування відбулося у будинку комітетів Верховної Ради України. Предстоятеля супроводжував секретар Священного Синоду архієпископ Евстратій.

Міжфракційна депутатська група «За єдину Помісну Православну Церкву» була утворена у VII скликанні українського парламенту з метою підтримки утворення в Україні єдиної Помісної Православної Церкви, захисту права на свободу совісті та віросповідання. Аналогічні групи діяли у попередніх скликаннях Верховної Ради України. Очолює міжфракційне об'єднання народний депутат Олег Медуніца (Сумщина, фракція «Батьківщина», член партії «За Україну!»), до її складу при створенні увійшли 28 депутатів, які пред-

ставляють фракції «Батьківщина», УДАР та ВО Свобода.

Під час спілкування з депутатами Патріарх Філарет привітав їх з обранням та закликав Боже благословення на їхню працю. Предстоятель Київського Патріархату розповів про значення єдиної Помісної Православної Церкви для подолання духовної кризи, єднання українського суспільства. «В Україні більшість громадян належать до православ'я, тому і роль Православної Церкви є особливою» – підкреслив Патріарх Філарет.

Святейший Владика висловив своє бачення сучасного стану відносин між Київським Патріархатом та УПЦ МП. «Утворення єдиної Помісної Православної Церкви в Україні означає, що повинні об'єднатися Київський Патріархат і УПЦ МП. І ми – за об'єднання, і вони – за об'єднання. Але ми – за об'єднання і утворення Помісної, автономної, тобто адміністративно незалеж-

ної Церкви, вони ж – за об'єднання, але під керівництвом Московського патріарха. Ми категорично проти цього» – зазначив Предстоятель. «Щоби подолати розділення потрібен діалог, – сказав він – і потрібно, щоб не розпалювалася ворожнеча. У нас різні погляди, але якщо не буде розпалюватися ворожнеча, до порозуміння нам прийти буде легше».

Патріарх Філарет звернув увагу на основні проблемні питання, які торкаються законодавства і які хвилюють Церкву. Більш докладно на кожному з конкретних законів чи законопроектів зупинився у своєму слові архієпископ Евстратій.

У своїх виступах народні депутати України висловили конкретні пропозиції щодо організації подальшої роботи та поділилися своїми думками щодо порушених питань.

На завершення Патріарх Філарет ще раз подякував за зустріч та висловив сподівання на подальшу плідну співпрацю.

Проповідь Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета за Божественною літургією у неділю Торжества Православ'я 24 березня 2013 року у Володимирському кафедральному соборі.

Дорогі браття і сестри.

Сьогодні Православна Церква святкує Торжество Православ'я.

У чому полягає суть цього свята?

Торжество Православ'я - це не тільки перемога над іконоборцями. Бо перед цим йшла жорстока боротьба всередині Церкви: шанувати ікони чи ні, ідоли це чи образ Божий? У результаті цієї боротьби Церква перемогла еретиків іконоборців.

Торжество Православ'я означає перемогу Церкви над усіма ересями, які виникли з 1-го до 8-го століття. Якщо Церква перемогла всі ересі і називається Православною Церквою, тому що правильно славить Бога, то в чому суть православ'я, чим воно відрізняється від католицизму, від різних напрямків протестантів?

Якщо коротко сказати в чому суть православ'я, то треба сказати, що православ'я вчить, що людина повинна стати Богом. Для багатьох це звучить незвичайно, яким чином людина повинна стати Богом? Справа в тому, що в саму природу людини закладено стремління до уподібнення Богові. Як ви знаєте, ми створені за подобою Божою? А що таке подоба? Це означає уподібнюватися Богові, ставати богом. Не випадково, що дявол спокушав Адама і Єву якраз цим: «якщо ви з'їсте з дерева пізнання добра і зла, то станете богами». Тобто самі люди вже хотіли бути богами і хотіли правильно, бо вони створені за подо-

бою Божою. Неодноразово у Святому Писанні Бог говорить, що «ви – боги». Ісус Христос називає нас синами Божими, а не синами людськими. І ми повинні уподібнюватися Христу, Який є Сином Божим. Тому вчення Православної Церкви, що людина повинна стати богом, правильне.

Що означає стати богом?

Богом не по природі, а по благодаті. Яка різниця між цими двома термінами? Різниця незрівнянна. Бо по природі Бог Один – Отець, Син і Святий Дух. Тому Бог заборонив поклонятися творінню як Богові, але Богові по природі. А ми повинні стати богами по благодаті. Що це означає?

Це означає, що благодать повинна вселитися в людину як у свій храм і діяти в людині. Тоді людина стає богом по благодаті.

Для того, щоб ви це зрозуміли, треба подивитися на апостолів. Візьміть, наприклад, апостола Петра, тінь якого зціляла від хвороб. Ця надприродна дія в людині зціляти хвороби – це божественна приналежність. Тільки Бог може звершувати надприродні явища. Але бачите, і апостол Петро своєю тінню зціляв хвороби. Доторкання до рушника апостола Павла зціляло багатьох хворих. А візьміть усіх святих, хіба вони не звершували чудеса, які є властивістю Бога? А людина теж звершує такі ж чудеса.

Для прикладу наведемо прп. Серафима Саровського. Коли у Дівеєву пустинь привезли хворого Мотовілова,

щоб Господь за молитвами преподобного зцілив його, то Серафим запитав його, чи він вірить, що старець може зробити це. Він каже: «вірю». «А якщо віриш, то вставай і йди». Мотовілов зняковів, але встав і пішов.

Ми можемо привести безліч прикладів, коли люди звершували чудеса і в давнину, і тепер. Так оці люди і є боги по благодаті, бо в них діє божественна благодать, божественна енергія.

Бути богом по благодаті – це не тільки творити чудеса. Це не головне. Головне уподібнюватися Богові. Що це означає? Це означає любити так, як любить Бог Своє творіння. І не тільки любити, а жити й діяти по правді, ніколи не кривдити. Це є властивість Бога. Бути милосердним до людей і мати мир в душі. Тому там, де з'являються святі, боги, туди вони приносять мир, який мають у своїй душі. Цю благодать отримує кожен християнин. Але наша біда в тому, що ми цю благодать своїми гріхами виганяємо з своєї душі й серця. Бо гріх і благодать несумісні. І де з'являється гріх, звідтіля виходить благодать.

Тому для того, щоб стати богом по благодаті, треба постійно очищати своє серце, розум і тіло від усього гріховного.

У чому сутність чернецтва, подвижництва, яке притаманне не протестантським церквам, а православ'ю? Для того, щоб придбати благодать, треба очистити себе від гріха. Щоб очиститися і ставати богами по

благодаті, люди йшли в монастирі, пустелі, ліси. Тому вчення про божество по благодаті не є фантазією, а реальністю, історією. Всі святі чудотворці, які очистили себе від гріха, є богами по благодаті.

Тому, дорогі браття і сестри, у дні великого посту ми очищаємося від гріха, щоб уподібнюватися Богові. Але потім ми знову грішимо і відкидаємо від себе благодать Святого Духа. Ми православні стоїмо на дорозі до уподібнення Богові, але треба не стояти, а рухатися по цій дорозі. Кожен намір очистити свою душу від гріха – це і є рух по цій дорозі.

І нехай Господь наш Ісус Христос утверджує нас, поперше, щоб ми стояли міцно на дорозі православ'я, не ухиляючись. І, по-друге, щоб ми йшли по цій дорозі. І нехай у цьому нам допомагає Господь Ісус Христос. Йому слава на віки віків.

**Святійший ФІЛАРЕТ,
Патріарх Київський і всієї
Руси-України.**

• ВІСТІ З ДІАСПОРИ

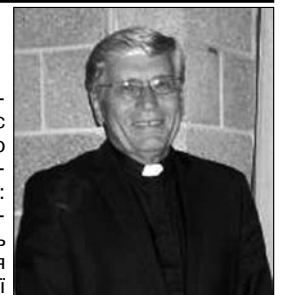
СЛОВО ДО ВІРНИКІВ

До Високопреподобних Отців Настоятелів, Голів Парафіяльних Урядів та вірних Української Православної Церкви Київського Патріархату в США й Канаді Високопреподобні Сообрати у Христі, Високоповажні Голови Парафіяльних Урядів.

Дорогі брати і сестри!

«Згрішили ми, беззаконували, неправду чинили перед Тобою, і не додержали і не робили, як заповідав Ти нам; та не покинь нас до кінця, Боже отців наших». (канони святого Андрія Критського). З ласки Божої входимо у Великий Піст, час, коли наша Свята Церква закликає нас увійти у двері покаєння і скинути з себе одяг усякої нечистоти, забруджений безсоромними гріхами та лінощами та звернутися один до одного з проханням прощення за всі наші недотягнення. Від широкого серця звертаюся до Вас і прошу вибачення за мої недотягнення перед Вами та перед нашою Святою Церквою на чолі з її Предстоятелем Святійшим Отцем нашим Патріархом Київським і всієї Руси-України – Філаретом, простіть мені. Дорогі брати і сестри! В молитвах, бесідах, проповідях ми всі вживаємо слово «ЄДНІСТЬ», але чи в дійсності ми бажаємо єдності, чи ми хочемо розбудовувати нашу Святу Церкву спільним

зусиллям, чи ми дійсно хочемо братолюбіє, якого благав наш геній Тарас Григорович Шевченко? В дні Великого Посту, ми мусимо перевірити своє земне життя і задуматися в значення слів: марнослів'я, лінивства, безнадійності, владолюбства. Перед нами стоїть велике завдання – завдання спасіння душ наших і розбудови нашої Святої Церкви. Завдання узаконення правдивої ЄДНОСТІ насиченою братерським взаємно розумінням, християнською любов'ю та спільними силами досягнення нашої Остаточної Мети. Ми просимо у Милосердного Господа Бога нашого, щоб Він нам послав Дух смиренномудрості, добротності, терпіння і братерської любові, щоб в дійсності ми «Єдиними устами і єдиним серцем славили і оспівували пречесне і величне ім'я Твоє, Отця, і Сина, і Святого Духа, нині, і повсякчас, і на віки віків. Амінь». Благодать Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога Отця і причастя Святого Духа нехай буде з усіма нами!

**Митрофорний протоієрей Віктор Полярний
- Секретар Вікаріату Української Православної
Церкви Київського Патріархату в США й Канаді.**

• **ДУМКИ ВГОЛОС**

ПИТАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

Українська держава виборолла свою незалежність і визнання вже більше 20 років тому. Проте часто залишається поза увагою, що українська православна церква досі немає ні єдності, ні визнання.

Згідно опитування Центру Разумкова, майже 40% віруючих вважають себе віруючими Української Православної Церкви Київського Патріархату, а віруючими Української Православної Церкви Московського Патріархату називають себе майже 30% віруючих.

Причиною розділення православних в Україні є не відмінності у віровченні чи догматах, а в двох принципових речах: необхідності автокефалії церкви та її визнання іншими православними церквами.

Більшість українських православних обирають самостійність без визнання, а значна частина обирає визнання, жертвуючи самостійністю.

Звісно, існує якась частка віруючих, яка в РПЦ вірить більше, ніж в Бога. Цю групу очолює один південний митрополит, але його вплив не треба перебільшувати.

Всупереч поширеній думці, в самій УПЦ (МП) авторитет митрополита Володимира набагато вищий, ніж патріарха Кірила. Але все ж не нормально, коли духовним лідером значної частини суспільства є громадянин іншої держави, який кожен свій приїзд в Україну використовує для пропаганди ідеї «Русского мира».

Це не просто питання віросповідання, це питання національної безпеки.

Переконали, що в Росії створення Помісної Української Православної Церкви хочуть не допустити не менше ніж вступ України до НАТО.

Держава не має втручатися в питання віросповідання, але зобов'язана втрутитися, коли релігію використовують як інструмент політичного впливу.

Після того, як РПЦ очолив патріарх Кірил, розпочався курс на згортання самоврядування УПЦ (МП), який прикривається «Приведенням Статуту УПЦ у відповідність до Статуту РПЦ».

УПЦ (МП) хочуть розбити на митрополіччі округи, провівши своєрідну «федералізацію», таким чином ослабивши позиції митрополита Володимира і посиливши рупор Кремля – митрополита Одеського та Ізмаїльського Агафангела.

На захист автономії УПЦ (МП) виступив і патріарх УПЦ КП Філарет.

Передумовою для отримання українською православною церквою статусу Помісної церкви є досягнення згоди між українськими церквами київського та московських патріархатів.

Очевидно, що з наростаючим тиском Москви єпископат УПЦ (МП) буде все більш схильним до діалогу з УПЦ КП.

Саме цьому процесу має сприяти держава. Створення міжфракційного об'єднання «За помісну православну церкву» – це сигнал православному світу про те, що Україні потрібна своя самостійна церква.

Механізм утворення помісної церкви має схожість із визнанням державності.

Спочатку сама церква має досягти внутрішнього консенсусу щодо необхідності автокефалії, за аналогію з референдумом, а потім їй надають статус помісної.

Однак визначеності у питанні, хто саме першим має надати цей статус, немає.

Константинопольський патріархат наполягає на своєму виключному праві надавати самостійність помісним церквам. Московський патріархат вважає, що автокефалію може надавати церква-мати, тобто ми розуміємо, що у випадку з Україною цього не станеться ніколи.

Саме механізм надання статусу помісної церкви має вирішити Вселенський собор, який може відбутися найближчим часом.

До цього часу українське суспільство і українська держава мають чітко заявити про необхідність утворення нашої помісної церкви.

Адже на сьогодні в світі є 16 помісних православних церков, в тому числі Польська Православна Церква, Албанська Православна Церква, Православна Церква Чеських земель і Словаччини.

А Україна, де проживає найбільша кількість православних у світі, своєї помісної церкви не має. Тому розмови про те, що, мовляв, нам і так добре, і що автокефалія нам не потрібна і розціню як державну зраду.

Олег МЕДУНИЦЯ, голова міжфракційного депутатського об'єднання «За помісну православну церкву»

• **АДРЕСИ ДОБРОТИ**

УКРАЇНЕЦЬ З США ІВАН ДЕРКАЧ ДОПОМІГ САМІТНІЙ ПЕНСІОНЕРЦІ З СІЧЕСЛАВЩИНИ

Вже не один рік редакція щомісячника „Бористен” та його релігійного додатку „Наша Церква – Київський Патріархат” стала таким собі містечком благодійної допомоги з боку української діаспори США та Канади нужденним людям в Україні. Найперше це підтримка Дніпропетровському обласному дитячому будинку для дітей з вродженими та придбаними фізичними вадами. А ось нещодавно наш читач з штату Іллінойс в США пан Іван Деркач допоміг самотній пенсіонерці Надії Москалець з села Волоське Дніпропетровського району. На його замовлення до літньої жінки редакція доручила продовольчий пакет з найбільш необхідними продуктами та наїдками. Такі, як пані Н. Москалець, особливо відчували, так зване, «покращення», про яке не втомлюється нині говорити злочинна влада в Україні. Мізерної пенсії не

Ось такі самотні та самотні люди найбільш потерпають від нестатків в Україні

вистачає старшим людям навіть на найбільш необхідне. А провладна банда продовжує хирити й красти все, що можна привласнити. Особливо важко доводиться самотнім літнім людям, адже їх ніхто не може захистити від нестатків та свавілля можновладців. А тому щира подяка добродію пану Івану Деркачу за його шляхетний вчинок. Своім добродійним вчинком - ми певні, пані, він заохотить й інших щирих людей для допомоги потребуючим.

Влас. Інформ.

• З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

“ПШЕПРАШАМ” (вибачення)

Колись лідер “Нашої України”, депутат Верховної Ради України, прем'єр міністр за президента Кучми, Віктор Ющенко вибачався перед поляками за “Дії Українців” на Волині влітку 1943 р. Думаю, що це більше личить зробити мені. Я - корінна Волинянка - Холмщанка, колишня жителька с. Боголюб біля Луцька, міста Ковеля, а також і містечка Тишівці, Жмуді та столиці Холмщини - Холма. Отож почувуюся до обов'язку сказати полякам “пшепрашам” (вибачаюсь) за всі ті прикрощі, що мої предки заподіяли їх польським урядам у продовж століть, коли мої рідні землі були на заваді польській експансії на схід.

“Пшепрашам”, що польська шляхта, ксьондзи, урядовці, колоністи не змогли загарбати землі моїх дідів, пращів, батьків, усіх Українських Холмщаків, Волинян без опору та не малих зусиль. Ми не віддали наші землі добровільно! Ви Холмщину, Підляшшя, Надсяння та Лемківщину забрали силою! Ви намагалися також забрати Галичину та Волинь. Ми не знали про ваші далекосяжні плани, і тому ви були змушені вдаватися до “найбільш християнських засобів і методів, щоб досягти своїх цілей.”

За те також “Пшепрашам”, що дві церкви у містечку Тишівці, які були побудовані в 1510 р., стояли вам на заваді, а третю церкву св. Миколая ви розібрали після депортації Холмщаків до советського союзу. Ці церкви уособлювали красу візантійського стилю з українською народньою душею і благою вірою, що прийшла до нас, на Волинь і Холмщину, без погані історичної спадщини, за яку вибачався Папа Іван Павло Другий (Кароль Войтило) перед цілим світом, особливо перед Грецькою Церквою і Грецьким Народом, вибачався за поведінку хрестоносців, за інквізиції в Іспанії та Чехії, за 30-літню війну в Німеччині з лютеранами-протестантами.

Тільки не вибачився перед Українським Народом за повалення 185 церков, за зруйновані цвинтарі, перероблені наші церкви на римо-католицькі костели, за всі політичні переслідування від 1921-го до вересня 1939-го р., в'язниці, Березу Картузьку, а також паління сіл разом з людьми, вбивання та підступну боротьбу під час німецької окупації на Волині та Холмщині від 1941 по 1947 р. Папа Іван Павло Другий був від мене старший віком на 10 років, коли я це все дуже добре пам'ятаю, то і Папа Іван Павло Другий ще більше пам'ятав, бо брав участь у польському підпіллі.

“Пшепрашам”, що наші церкви, культурні центри, наша духовна спадщина кололи вам очі і негативно діяли на ваші естетичні почуття, і ви були вимушені все наше, українське, православне руйнувати, а частину церков пе-

ребудувати на костели. Скільки-то вам довелося праці доложити, щоб наші іконостаси порозбивати, викинути, попалити, а художні розписи чудового Холмського собору позатирати штукатуркою.

Також треба сказати “Пшепрашам”, що Українці Холмщини та Волині зберегали уперто Православну Віру і Церкву від Берестейської унії 1593 р., дорожили своєю культурою та духовністю, а вам це не сподобалося. Усе, що було українське, муляло ваші християнські очі й душі. Ви обагрили кров'ю Холмщаків, Підляшшан, Надсянців, Лемків Волинян свої “ніжні, шляхетні, правильно віруючі руки”! Пилат повісив благородніше.

Не можна вимагати від вас, щоб ви попросили прощення, чи хоча б сказали про те, що не було вашої вини у злочинах, котрі ви вчинили щодо українців за окупації Півсудського, Сталіна та Гітлера. Отже мені приходить вибачитися за всіх наших князів Волинсько-Галицької держави, за всі повстання, заворушення, за Острияницю, Наливайка, а особливо за гетьмана Богдана Хмельницького, який не довершив діла, вернувся майже з-під самої Варшави до Києва.

Ваші політичні марення “від моря до моря” не здійснилися, і ви вже ніколи не справите “свята моря” на Чорному морі та й за це треба у вас просити прощення.

Пшепрашам, що Ваші хоробрі лицарі Армії Крайової і Армії Людової вимушені були впасти так низько, щоб воювати з жінками, дітьми, бабусями й дідусями, димом душити невинних людей. Ви на Волині в 1943 р. почали нападати на Українські Села, не гірше середньовічної татарви, нищили, плондрували їх “огнем і мечем.”

Польські завзяті вояки, яких ви вважаєте лицарями, витрачали свою хоробрість на “недостойних” і беззахисних опонентів, співаючи: “Русін – капусьцін, сьвіню задусіл. Сьвіня уцекла, русін - до пекла!”...

Прикро, що полякам довелося творити таку поезію, аби світ визнав їх поетичним і висококультурним народом.

Ви не осягнете міжнародного визнання способами і методами, котрими ви “очищали” Забужанські та Волинські Землі. Це - ганьба: ви зрівнялися в жорстокості з більшовиками і нацистами! Можете похизуватися перед усім людством, як ви розширювали свої кордони за рахунок Забужанських Українських Земель - “хоробрим, шляхетним, християнським лицарством.”

Понад тисячу літ Українці перешкождали вам накинути “правдиве, з'єднане з Римом християнство” на цілий слов'янський світ, насамперед на Україну. Гетьман Богдан Хмельницький

захистив наш народ від вашої “культурної” шляхти і раз і назавжди поклав край вашим планам “від і до”.

Німці перешкодили вам нищити українську молодь по ваших тюрмах, котрі славилися “гуманним ставленням до в'язнів”, у Бригідках, Березі Картузькій, у всіх в'язницях Волині, Галичини, Холмщини... Жорстоко здійснюючи свої експансійні плани з 1921 р., ви сягнули апогея у 1938 р. Друга світова війна зупинила вас, але ненадовго. Ви відновили свої жорстокості від 1941 по 1947 роки.

“Пшепрашам”, що ті “погані русини” не пішли до пекла, а продовжували боротися проти загарбників, і вам довелося з допомогою Сталіна! - силою своєї підсов'єтської армії та поліції депортувати населення Холмищини, Підляшшя, Надсяння, Лемківщини - моїх земляків (краян), які одвічно жили на цих своїх споконвічних землях, на схід і захід.

Особливо “пшепрашам” за те, що на всі ті кривдки, жертви, розбій і страждання вимушена дивитися “Матка Боска Ченстоховська”, Свята Мати Божа, заступниці Українського Народу від початків християнства. Їй довелося терзатись видовищами ваших злочинів, мародерств та нахабств, а також просити для вас прощення у Бога за те, що ви зробили з її народом, з її вірою. Вона мусила простити вам зло, що ви її депортували (вкрали та вивезли) з Белзи і досі тримаєте в неволі, в ярмі!

І за Ласку Божу “пшепрашам”, бо Всемогутній Бог допоміг нам витримати всі ваші “злочини - діяства”, дав сили і снагу працювати, вчитися, мати рід свій і розповідати дітям і цілому світові про наших “добрих сусідів” і “побожних християн”.

А головне, щоб Бог і наша Церква дали нам добре серце і навчили нас не тільки прощати, а й зміцнити наш розум, щоб пам'ятати минуле і в ньому як добро, так і терпке зло.

Любов ВАСИЛІВ-БАЗЮК
(Торонто, Канада)

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА КИЇВСЬКОГО ПАТРИАРХАТУ В РОСІЇ

Видання Митрополита Московсько – Богородського УПЦ КП Адріана

ІНТЕРВ'Ю МИТРОПОЛИТА МОСКОВСЬКО-БОГОРОДСЬКОГО АДРІАНА (УПЦ КП) БУЛО НАДАНЕ ГОЛОВНОМУ РЕДАКТОРУ «XPRESS» ОЛЕКСАНДРУ ГВОЗДИКУ 27-го БЕРЕЗНЯ 2013-го РОКУ

є правонаступницями древньої Руської Православної Церкви Київської Митрополії?

Відповідь: Звичайно ж. Київська Русь і Україна, це є древні назви нашої єдиної держави. І не випадково, що наші предки називали Києво – Руську вітчизну Країною, Вкраїною і Україною, оскільки кияни, будучи високоосвіченими людьми, направлялися до всіх древніх міст Київської Русі, які формувалися великими Київськими князями та їх синами, як Ярославль – великим князем Ярославом Мудрим, Суздаль і Володимир – великим князем Володимиром Мономахом, а Москва була народжена – великим князем Юрієм Долгоруким і так далі.

І тому, із Києва до цих та інших міст, як до Великого Новгороду та Нижнього, до Турова (Білорусь) та Смоленська, Твері і Ростова направлялися священнослужителі для звершення хрещень та богослужінь, а також архієреї, у якості керуючих єпархіями, ченці, літописці, переписувачі церковних книг, архітектори по будівництву соборів, храмів, монастирів і палаців та інші діячі творчості і державності.

І ось, коли вони поверталися до Києва, то часто з них не говорили, що направляємось до Києва, а до Країни, Вкраїни або до України. І ці вислови з'явилися ще в XI-му столітті за існування Київської могутньої Русі, про що й писали літописці.

Тому й зараз Україна, український народ, українське суспільство, українська свідомість, українська історія, освіта, культура, наука, мистецтво – належать до історії Київської Русі, як до європейської частини світу і її цінностей.

Хто може заперечувати в тому, що ще діти великого князя Київського Ярослава Мудрого одружувалися на королівнах і княгинях Європи, а його доньки виходили за королів: за королів: норвезького, угорського і особливо, за Французького короля Генріха I, за якого була віддана старша донька Анна.

Але світова політика так завжди складалась, що на ці національні і церковні історичні цінності ніхто не звертав уваги, за винятком чесних і порядних людей.

Нажаль, в Україні іноземці завжди заважали українцям жити в спокої, в мирі і в злагоді. Хоч би взяти українське середньовіччя козацько-запорозьких часів, де

Запитання: Владико Адріане! Де і коли народилась Руська Православна Церква Московського Патріархату і чим вона відрізняється від Російської Православної Церкви теж Московського Патріархату?

Відповідь: Зовсім недавно російський політичний оглядач із Москви Станіслав Белковський розпочав сповіщати на всю Росію про те, що сучасна Руська Православна Церква Московського Патріархату не є спадкоємницею Російської Православної Церкви теж Московського Патріархату, яка народилась ще при Борисі Годунові у 1589-му році, і проіснувала до 1943-го року. Руська Православна Церква Московського Патріархату народилась у 1943-му році за ініціативою і диктату Й. Сталіна.

Значить з цього виходить, що сучасна Руська Православна Церква (МП) має своє нове народження, як пише С. Белковський, у 1943-му році, під час Великої Вітчизняної Війни завдяки Й. Сталіну.

Запитання: А коли ж народилась Руська Православна Церква Київської Митрополії Константинопольського Патріархату?

Відповідь: Як свідчить історія, що у 988-му році, у Києві, а не у Москві, якої тоді ще й близько не було, в двох річках Почайні і Дніпрі при Великому князеві Київському Володимирі (старший онук Великої княгині Київської Ольги), відбулось святе Хрещення всього руського народу, тобто українського. Але, оскільки древня Руська Православна Церква мала свій адміністративний центр у Києві, то й Митрополит Київський знаходився тут, і звідця керував всією Церквою, яка мала кордони однакові з державою, від польської Вісли до Волги й від Чорного моря до варягів. Тому й була повна назва нашої Церкви: Руська Православна Церква Київської Митрополії. Але оскільки вона була донькою – Вселенської Церкви, то й належала до Константинопольського Патріархату.

Запитання: Так що ж виходить, що сучасні Українські Православні Церкви УПЦ КП, УПЦ МП і УАПЦ

Україну роздирали між собою Варшава і Москва, а Київ весь час був осторонь, бо ці названі столиці завжди вирішували долю України і українського народу без його участі. Тому й не сподобався Петру I та всьому Кремлю український Гетьман Іван Мазепа, який боровся за звільнення України від московського гніту.

А стільки зла надали нашій Вітчизні кримські татари і турки. Адже ж кримські татари не є корінним населенням Криму, оскільки вони там поселилися після участі в татаро-монгольському нашестві, тобто з XV-XVIII-го століть. Бо Крим завжди належав нашим предкам: скіфам, сарматам і киянам, а не Москві, хоча в середині XVIII-го століття Катерина II своєю волею і без згоди українців, приєднала Крим до Росії. І тільки М. Хрущов у 50-ті роки XX-го століття повернув знову Крим Україні, виправивши історичну справедливість.

А вже у 80-ті роки XX-го століття, дружина Михайла Горбачова – Раїса Горбачова, татар знову повернула до Криму.

Тепер візьміть початок XXI-го століття. В чому ж змінилось ставлення іноземців до України? Майже ні в чому. Москва залишилась на своїх старих імперських державних позиціях, на базі «Руського миру», а польську Варшаву замінили інші західноєвропейські країни, як Німеччина і Франція. Саме вони робили і роблять перешкоди нашій Україні у входженні до Євросоюзу, а при Ю.А. Ющенку заблокували всякі рішення України щодо блоку НАТО, щоб не забезпечити їй безпеку від агресивних держав.

Ці та інші країни не дають Україні вийти на арену, як рівний партнер з рівним членом. І це було при Л. Кравчуку, Л. Кучмі, В. Ющенку і теж саме відбувається й при сучасному Президенті України В.Ф. Януковичу.

З одного боку, Євросоюз бажає єдиної євросистеми в своїй політиці. І разом з тим, Європа не допомагає Україні бути з усіма рівною державою. Навпаки. Багато з представників цих країн бажають розбити український народ не тільки на політичні клани або національні різні партії, але й зацікавлені у розбраті православного українського народу.

Чомусь Німеччина має дві основні релігійні християнські конфесії: католицизм і лютеранство, але вони є національними Церквами цієї країни.

Вони між собою нічого не ділять, бо живуть, як цивілізований народ. А ось православних в Україні майже 90%. Але замість єдності, у нас постійна, якась там, релігійна боротьба, нав'язана ззовні, бо українці живуть не по-християнськи і щось постійно ділять... Звичайно ж земне, а не духовне, тимчасове, пусте, матеріальне, гниле, затхле і т. д. Бо до небесних скарбів їм не дотягтися, оскільки не вистає в них віри в Бога, і боязні Його, а також терпіння, любові, витримки, поваги один до одного, бо роз'єднує їх соціальне положення: я ж багатий, а ти бідний. Хоча цей же сучасний «багатий» архієрей, чи священник, чи новоспечений політик або бізнесмен чи корупціонер, вчора були теж бідняками, «попрошайками», а сьогодні вони вже стали мільйонерами і навіть, мільярдерами за рахунок грошей парафіан – жертводавців або прихованих матеріальних державних цінностей та від продажу своєї душі і совісті.

Невільно хочеться аналізувати відношення сучасних Предстоятелів Українських Православних Церков: УПЦ КП, УПЦ МП і УАПЦ, які по-різному ставляться до необхідності в об'єднанні названих Церков в єдину. Бо деяким з них заважає і лякає їх імперська православна Москва. А лякає тим, чим не залякала у свій час, весною 1992-го року Предстоятеля УПЦ Митрополита Київського Філарета.

Влітку 1992-го року навіть, так званий Харківський Собор УПЦ, на чолі з Митрополитом Никодимом (Руснаком, нині спочилим) не зупинив розвиток Української Православної Церкви Київського Патріархату.

І так, вже пройшло більше 20-ти років, а УПЦ МП все топчеться на одному місці. Тільки одні слова, хвальби та вимоги до УПЦ КП у якомусь там покаянні з-за виходу її зі складу РПЦ МП. Вони завжди «забувають», як відбувалось у 1945-му році, про вказівку Й. Сталіна приєднання українських греко-католиків до РПЦ Московського Патріархату. Воно було без ніякого покаяння і без перехрещування. Особливо, духовенство УГКЦ приймалось в суцільному сані. А тепер, на початку XXI-го століття УПЦ МП, хоче жити незалежно від Москви, і разом з тим, живе по московським земним канонам, боячись її проклять і анафем.

Де це бачене було у світі, щоб одновірці воювали між собою тільки з-за одних імен своїх Предстоятелів?

Хіба не є для нас, українців, повчанням святого апостола Павла, який писав в своєму Першому Посланні до Коринфян, глава 1, стихи 10-13: **«Тож благаю вас, браття, ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили те саме, і щоб не було поміж вами поділення, але щоб були ви поєднані в однім розумінні та в думці одній! Бо стало відомо мені про вас, що між вами є суперечки. Кожен говорить: я ж Павлів, а я Аполлосів, а я Кифин, а я Христов. Чи ж Христос поділився? Чи ж Павло був розп'ятий за вас? Чи в Павлове ім'я ви хрестились?»**

Так і в Україні. Одні кажуть, що ми «філаретівці», інші кажуть, що вони «сабоданівці», а треті твердять, що вони «алексіївці», а четверті, що вони є «кирилівці». Але ж Патріарх Алексій II вже помер і про нього всі забули, а Христос є вічним Богом і Небесним нашим Архіпастирем.

Та хіба ж ми можемо забути 90-й рік XX-го століття, коли Московська Патріархія обирала собі нового Патріарха після смерті Патріарха Московського Пимена. Спочатку члени Синоду обрали Митрополита Київського Філарета місцезблестителем Московського Патріаршого престолу, і всі думали, що він й буде Патріархом Московським.

Потім, на Помісному Соборі стикнулися три перші члени Священного Синоду РПЦ МП в боротьбі за цей престол: Митрополит Ленінградський Алексій (Рідігер), Митрополит Ростовський Володимир (Сабодан) і Митрополит Київський Філарет. Тобто у виборах в Патріарха Московського приймали участь один естонець і два українця.

Але обрати треба було одного з цих трьох. Що ж відбулось потім між ними? Один став Патріархом, другого поставили керуючим справами РПЦ МП, якого потім перевели до Києва для боротьби з Митрополитом Філаретом, а третього «розіп'яли» і прокляли, оголосивши йому так звану «анафему», яка до нього та до всієї УПЦ КП так і не приклеїлась, як це було в IV-му столітті зі святителем Іоанном Золотоустом; в XVI-му столітті з Митрополитом Московським Філіпом та з видатним вченим греком Максимом, а в кінці XVIII-го століття з Митрополитом Ростовським Арсенієм (Мацієвичем), якого «синодали» прокляли на своєму Святейшому Синоді РПЦ під диктовку Катерини II і відправили його, як простого «мужика», навіть і не як ченця, до естонських земель для каторги. Так російська імперія розправилася з Митрополитом українського походження, який чесно служив російському народу і Святей Церкві.

Зараз Патріархом Московським є Кирил (Гундяєв). Він в останній час розпочав свою церковну лінію більш уважену і обережну по відношенню до України, щоб не нашкодити і не завдати глибоких хворих ран православним українцям, які ще з далекої старовини є членами Христової Церкви, тобто з I-го століття після Різдва Христового, завдяки першому апостолу Христа Спасителя, Андрію Первозваному.

Запитання: Що собою є Українська Православна Церква в Росії, яка її структура, підпорядкування, і як складаються стосунки між нею та РПЦ?

Відповідь. Нам, будучи українцям в Росії, не все подобається в стосунках РПЦ МП до Української Православної Церкви, як це є в Україні, в якій РПЦ МП всім керує: і Церквами і Державою. Але все одно, ми віримо і сподіваємося, що прийде благодатний час і для України, і для українців у діаспорі, бо обов'язково будемо мати свою Помісну Православну Церкву, яку наші православні предки мали до 1686-го року. Але й кожна сучасна Помісна Православна Церква виборювала собі автокефалію. Це й грузини, болгары, серби, румуни, росіяни, греки, албанці, поляки та інші православні народи.

Звичайно, що Руська Православна Церква Київської Митрополії не зовсім була незалежною Церквою, оскільки входила до складу Константинопольського Патріархату, хоча мала набагато більше прав і свобод, ніж УПЦ має зараз, будучи у складі Московського Патріархату.

Сучасна УПЦ не є автономною Церквою, а лише напівавтономною у складі РПЦ МП, хоча більшість її архієреїв мріють про свою автокефалію і незалежність від РПЦ Московського Патріархату. Про це мріяли і добивались українські архієреї 20-х років ХХ-го століття, які належали до РПЦ МП. Це такі, як Архієпископ Катеринославський Агапіт (Вишневецький), Єпископ Кременецький Діонісій (Валединський, майбутній Митрополит Польський і Варшавський) та багато інших.

Але Вас цікавить Московсько-Богородська єпархія УПЦ Київського Патріархату з центром у м. Ногінську Московської області.

Як Ви пам'ятаєте, що перша парафія УПЦ КП появилась в Росії у грудні 1993-го року, коли мене, будучи архимандритом і настоятелем Богоявленського собору м. Ногінська було запрошено до Запоріжжя на зустріч зі Святійшим Патріархом Київським Володимиром (Романюком) та Блаженнішим Митрополитом Київським Філаретом, де відбулась велика Всеукраїнська прес-конференція. На ній була дана мені пропозиція про прийняття мене до складу УПЦ Київського Патріархату з наступною хіротонією у Києві в єпископа Дніпропетровського – Запорізького (Україна) та Богородського (Москва і Російська Федерація).

Таким чином, моя архієрейська хіротонія відбулась 6-го лютого 1994-го року у Свято-Володимирському кафедральному соборі м. Києва. Весною 1995-го року я був обраний членом Священного Синоду УПЦ КП, а восени цього ж року Святійшим Патріархом Київським Філаретом я був піднесений до сану Архієпископа. У 2002-му році я був підвищений у сан Митрополита, за що я завжди щиро йому дякую. У 2011-му році в жовтні місяці, під тиском невеликого оточення Патріарха, я був виведений зі складу Священного Синоду.

Усвідомлюючи своє рішення ще з 1991-92-го років у підтримці УПЦ Київського Патріархату і знаходячись на території РФ, мені здається, що якби я був до цього часу у складі РПЦ МП, то я б нічого корисного не зробив би ні для України, ні для її Церкви. Також мені здається, що якби я був би до цього часу у складі Священного Синоду УПЦ КП, то я б теж нічого вільного і критичного не написав би і не висловив би на своєму веб-сайті в адресу кар'єристів і ворогів УПЦ КП свої думки.

В своїх поглядах і відношеннях до загальноцерковної справи, я час від часу висловлюю свої власні судження про ті чи інші моменти життя Українських Православних Церков в Україні, в тому числі й в середині УПЦ Київського Патріархату.

Наприклад, Святійший Патріарх Філарет непомітно для себе, не коректно висловлювався про відродження Пентархії древніми Помісними Православними Церквами, на чолі зі Всесвятійшим Патріархом Вселенським Варфоломієм, яка в союзі п'ятьох Предстоятелів вирішувала всі питання, які стосувалися життя Вселенської Православної Церкви.

Але в ті древні часи до Пентархії належали 4-ри східних Патріархи і Єпископ Римський, тобто Патріархи: Кон-

стантинопольський, Олександрійський, Антиохійський і Єрусалимський, а також Предстоятелі Римської Церкви, які і в ті древні часи називали себе Папами (єпископами). Як і зараз Олександрійський Предстоятель є Папою і Патріархом, а Предстоятель Грузинської Православної Церкви є Католикос – Патріарх.

Тому, оскільки Римська Церква у 1054-му році вишла зі складу Помісних Православних Церков, то у 2011-2012-му роках Патріарх Константинопольський Варфоломій вирішив ввести Предстоятеля древньої Кіпрської Православної Церкви до складу Пентархії. Але це рішення не сподобалось нашому Святійшому Патріарху Філарету. Як мов Кіпрська Церква, хоч і древня, але не мала права замінити Римську Церкву, щоб стати повноправним членом Пентархії.

Саме за це на Патріарха Київського Філарета дуже розгнівався Патріарх Константинопольський Варфоломій і, коли перший був в Канаді, то другий дав вказівку УПЦ Канади не дозволяти Патріарху Філарету відвідувати парафії цієї Української Церкви, за що навпаки зобидились православні члени української діаспори в Канаді на Вселенського Патріарха і на Предстоятеля УПЦ Канада Митрополита Юрія.

Слава Богу, все це налагодилось. Зовсім недавно Архієпископ Євстратій сповіщав в своїй статті про успішний візит Предстоятеля УПЦ Канади Митрополита Юрія (Каліщук) до Вселенської Патріархії і, що він мав дружні співбесіди з Патріархом Варфоломієм про допомогу Україні в об'єднанні трьох Православних Церков.

Але, зовсім недавно знову були перекручені вислови Патріарха Київського Філарета про сучасного Папу Римського Франциска, який, як мов, постійно демонструє своє лицемірне відношення до бідних людей. <http://www.pomisna.in.ua/2013/03/lukavstvo.html>

Хоча цей вислів був чисто людським, а не дипломатичним, оскільки Святійший Філарет має дуже сильну практику у відношеннях до тих чи інших керівників Церкви і держави. Особливо він проявив себе, коли був першим членом Священного Синоду РПЦ МП і виконував послуш Церкви у виступах на Всесвітніх церковних конференціях, форумах, симпозиумах та зустрічах з багатьма видатними діячами.

Архієпископ Євстратій також пояснив в своїй статті про вислів Патріарха Філарета відносно нового Папи Римського Франциска, .

Звичайно, негативно висловлюватися проти Папи Франциска не можна, бо він цього не заслуговує. Та й Предстоятель Української Греко-Католицької Церкви Верховний Архієпископ Святослав (Шевчук) є людиною не тільки поважною до УПЦ Київського Патріархату, але й близькою особою до Папи Франциска, з яким він мав дуже дружні і службові відносини у Аргентині, де вони обидва несли архіпастирський послуш. Хоча у Патріарха Філарета теж добрі братерські відносини до Архієпископа Святослава, належачи до різних юрисдикцій і віросповідань. Адже РПЦ МП католиків і греко-католиків завжди називала схизматиками. А тепер вона вважає, що ці названі католики і греко-католики не повинні ні в чому підтримувати УПЦ КП, роблячи вигляд, що все змінилось навпаки: УПЦ КП стала схизматичною Церквою, а римо-католики і греко-католики стали благодатними Церквами.

А хіба ж можна забути, як Й. Сталін зі своєю командою у 1945-46-му роках 5-ть мільйонів українських греко-католиків та більше 5-ть тисяч священників і єпископів насильно перевів до складу РПЦ МП, а тих, які противились його рішення, всіх відправив до сибірської каторги? Ось хто керував Московською церковною «благодаттю» протягом 30-ти років.

Тепер, Ви, пане Олександр, глибше хочете взнати долю православних українців в Російській Федерації.

Як повідомляла «**Релігія в Україні**» від 19.09.2012-го року, що Фонд некомерційної організації у Москві Станіслава Белковського, 16-го вересня провела науково-практичну конференцію за назвою: **«Реформація: судьба Русской Церкви в XXI веке».**

Важливою складовою частиною церковної реформації повинна була стати парафіяльна реформа в Росії, а також повернення сучасній Руській Православній Церкві Московського Патріархату досталінської назви, яку вона мала з 1589-го року, тобто Російська Православна Церква Московського Патріархату. А ще

точніше, вона називалась **«Православная Российская Церковь».** (Акты Святейшего Тихона, Патриарха Московского и всея России, г. Москва, 1917-1943, составитель М.Е. Губонин).

В цій реформі Організаційний комітет Конференції, на чолі зі Станіславом Белковським пропонує сучасній РПЦ МП надати автокефалії Українській Православній Церкві, але Московського Патріархату, а не для УПЦ Київського та УАПЦ.

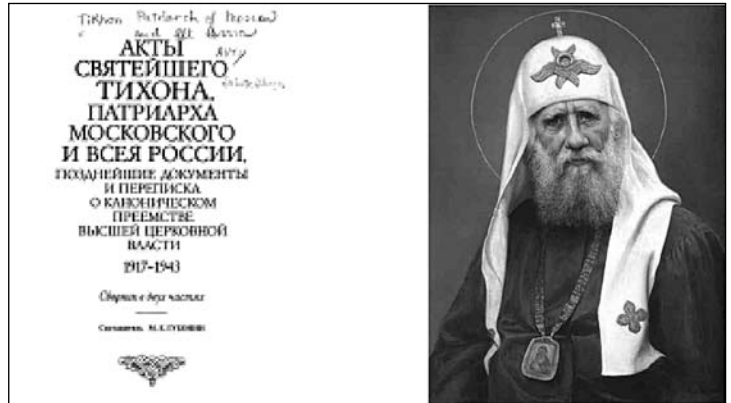
Таким чином, в Російській Федерації хоч і поступово, але, як кажуть, що духовний «лід» почав «розтоплюватися» і що патріаршії Москві нічого не залишається робити, як відпустити Україну, надавши можливостей православному українському народові, без завад представників інших в ній народів, отримати статус автокефальної Церкви з умовою в об'єднанні в ній трьох Українських Православних Церков: УПЦ КП, УПЦ МП і УАПЦ.

Хоча, Московській Патріархії пора вже замислитися, що в умовах диктатури вона ніколи не отримає своїх імперських успіхів, оскільки ще Президент України Л. Кучма писав, що Україна – це не Росія. Тому, нехай РПЦ МП пам'ятає, що як їй було приємно приєднати до себе Закордонну Російську Православну Церкву у 2007-му році при Митрополиті Нью-Йоркському Лаврі (Шкурло) та Патріархові Алексії II, так і українцям набридли ці міжконфесійні конфлікти трьох Православних Церков в Україні. Вони теж мріють про церковне перемир'я, діалог і об'єднання всередині своєї країни в єдину Церкву.

І ось, у зв'язку з тим, що у Москві розпочав діяти Фонд Станіслава Белковського, про що він сам написав на своєму сайті листи, які були направлені до Московської Патріархії в захист українського православного народу з правом ним мати свою Помісну Автокефальну Православну Церкву, я, будучи Митрополитом Московсько-Богородським (УПЦ КП) звернувся з подячним листом, російською мовою до нього. Я підтвердив історичні істини про Українську Православну Церкву, яка з 988-го до 1686-го року мала назву: Руська Православна Церква Київської Митрополії Константинопольського Патріархату і, що Й. Сталін у 1943-му році насильницьки нав'язав Російській Православній Церкві Московського Патріархату назву нашої Церкви – «Руська».

Я розміщую сайти про Станіслава Белковського з його концепцією про Російську Православну Церкву Московського Патріархату і про Руську Православну Церкву теж Московського Патріархату. Вони були надруковані на російських і московських сайтах з питанням:

від якої Церкви сучасна РПЦ МП в Росії має своє правонаступництво: від Російської - Московського Патріархату, чи Руської - Київської Митрополії Константинопольського Патріархату?

Адже, доказом цього є й те, що навіть на веб-сайті РПЦ МП є замітка, в якій написано російською мовою про **«Молебен у раки с мощами святителя Тихона, Патриарха Всероссийского, в Донском монастыре».** Як бачимо, що святитель Тихон (Беллавін) не був Руським Патріархом, а саме Російським і навіть, Всеросійським. Адже це було надруковано 4-го грудня 2012-го року. Ми говоримо про всю історію Російської Православної Церкви Московського Патріархату. <http://www.patriarchia.ru/db/text/2631429.html>

Та й не могла бути іншою стаття, що Патріарх Тихон не був Руським Патріархом. І ось 4-го грудня 2012-го року на свято Введення до храму Пресвятої Владичиці нашої Богородиці і Приснодіви Марії у Москві відмічали 95-ту роковину з дня Інtronізації святителя Тихона, Патріарха Всеросійського. Свято відбулось в Донському ставропігальному чоловічому монастирі м. Москви. <http://www.patriarchia.ru/db/text/2631429.html>

Ми додаємо назву обкладинки великої праці церковних слідчих, які назвали цю книгу так: **«Акты Святейшего Тихона, Патриарха Московского и всея России 1917-1943»**

Зверніть свою увагу, що навіть у церковних календарях РПЦ МП всі Предстоятелі Російської Православної Церкви Московського Патріархату, як Митрополити так і Патріархи, які були канонізовані Церквою, в них друкуються, як святителі і Предстоятелі Російської Церкви, а не Руської.

Це: святитель Петро, Митрополит Московський і всієї Росії (1326), святитель Алексій, Митрополит Московський і всієї Росії (1378), святитель Кипріан, Митрополит Московський і всієї Росії (1406), святитель Іона, Митрополит Московський і всієї Росії (1468), святитель Філіп, Митрополит Московський і всієї Росії (1569), святитель Гермоген, Патріарх Московський і всієї Росії (1612), святитель Іов, Патріарх Московський і всієї Росії (1652), святитель Тихон, Патріарх Московський і всієї Росії (1925) та інші.

Так було і в 1917-му році, коли Митрополит Московський і всієї Росії Тихон (Беллавін) також став Патріархом Всеросійським, як це було й раніше, до Петра I, коли було скасовано ним патріаршій устрій, а введений, так званий, Святейший Синод. Таким чином, Митрополит Московський Тихон отримав титул Патріарха Російського, а не Руського, що була прийнятна ця назва тільки лише Київським Митрополитам Руської Православної Церкви Константинопольського Патріархату.

Я розміщую в своєму інтерв'ю сайти про політично-го оглядача Станіслава Белковського, які ви можете їх відкрити і прочитати матеріали на цих веб-сайтах. Звичайно, що я не у всьому згоден з думками і висловами автора. Особливо мені не подобаються різкі вислови

проти Президента Росії В.В. Путіна і Патріарха Московського Кирила. Ми, як віруючі люди, повинні знати і відчувати, що у всьому відбувається Воля Божа, а не людська, оскільки й ми самі не є у всьому досконаліми, бо часто помиляємось в своїх діях.

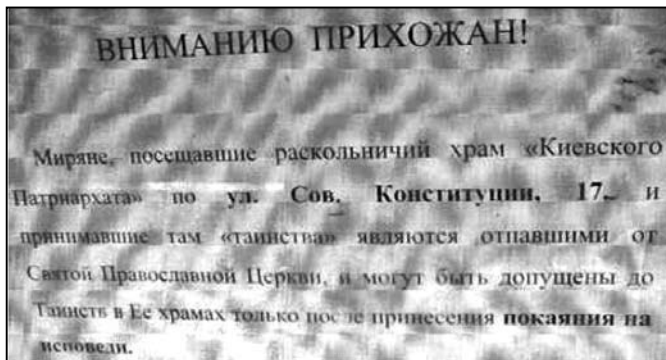
Але треба пам'ятати, що зараз у світі немає майже жодного Предстоятеля Православної Церкви, який би дбав про людей та про Церкву Христову, збагачуючи цим і свою духовність, і мудрість Божественною благодаттю. <http://russiaforall.net/material.jsp?matid=351> http://ruskline.ru/news_rl/2012/09/18/ierej_aleksij_moroz_nalico_dejstviya_liberalnogo_kryla_napravlennye_na_podryv_i_razrushenie_cerkvi_iznutri/ <http://www.religio-polis.org/video/viewvideo/210/raznoe/pavel-adelgejm-vystuplenie-na-konferentsii-reformatsija-sudba-russkoj-tserkvi-v-xxi-veke-16092012.html> <http://newsru.com/religy/17sep2012/conference.html> <http://www.mk.ru/specprojects/free-theme/article/2013/02/14/812869-papa-ukazal-put-patriarhu.html>

шиє раскольничий храм «Киевского Патриархата» по ул. Советской Конституции, 17 и принимавшие там «таинства» являются отпавшими от Святой Православной Церкви, и могут быть допущены до Таинств в ее храмах только после принесения покаяния на исповеди».

Ось така є правда і кривда братерської РПЦ Московського Патріархату, яка завзято відноситься до своїх же одновірців українського походження в Російській Федерації. І цими діями керує у Ногінську колишній мій ставленик з Івановської області – Михайло Ялов, який там при одному із сільських храмів був прислужником, а тепер, з прибуттям до Ногінська і згідно мого прохання, Митрополит Крутицький і Коломенський Ювеналій рукопоклад його в сан диякона та ієрея.

В Російській Федерації парафій Української Право-

славної Церкви (КП) зовсім мало. Нам тяжко забезпечити православну українську діаспору в Росії, яка налічує декілька мільйонів людей. Бо рестрації Статутів українських парафій майже по всій Росії штучно гальмуються і ніяких будинків для звершування богослужінь не надаються в жодному регіоні РФ, в тому числі і в Москві. В Україні навпаки. Всі міські і державні адміністрації у всьому допомагають лише РПЦ Московському Патріархату.

А що стосується Ногінська і його району, то завдяки тому, що я був обраний ногінчанами народним депутатом двох рівнів: Московської обласної та Ногінської міської Рад, мною були відкриті 24-и храми, які відбирались у колгоспів, радгоспів, у підприємств. Мною були розпочаті в них ремонти, особливо в Богоявленському соборі і частково в Свято-Успенському та у Свято-Тихвинському храмах. Але, після нашого переходу до УПЦ КП, зараз на всіх цих храмах висять листівки з осені 1997-го року з таким змістом: «Вниманию прихожан! Миряне, посещав-

Тепер цей о. Михайло Ялов «керує» всіма «вдячними» священнослужителями, які до цього часу звершують богослужіння в Ногінському районі: від часів мого керівництва Ногінським благочинням до сьогоднішнього дня, 22-го березня 2013-го року, насолоджуючись дармоїдською чужою працею, захопивши восени 1997-го року наш Богоявленський собор з комплексом будівель...

Привітальний лист, але з деякими питаннями до єпископа Дніпропетровського Симеона

Підпис російською мовою.

Общий вид Богоявленского собора во время его восстановления с вновь построенными зданиями на его территории: 1. Административное здание с гаражами; 2. Благотворительные столовые; 3. Актный зал; 4. Второй корпус Православной гимназии; 5. За деревом: здание Лицея искусств; 6. Вдали, после Лицея искусств расположено подсобное хозяйство.

Восстановление Богоявленского собора г. Ногинска, 1989 г.

<http://www.youtube.com/watch?v=Ud6mk4IE3MU&list=UUnt6PoFg8QkVgjMg5xTBqAA&index=29>

Фільм. Перенесение мощей преп. Серафима Саровского из Москвы в Дивеево 1991 г. Ногинск-Богородск <http://www.youtube.com/watch?v=Dr4pq59byV4&list=UUnt6PoFg8QkVgjMg5xTBqAA&index=21>

Подсобное хозяйство в Богоявленском соборе г. Ногинска <http://www.youtube.com/watch?v=qDqPzi5sdiE&list=UUnt6PoFg8QkVgjMg5xTBqAA&index=16>

Тепер вони здібні тільки на зло, як це трапилось і в Дніпропетровську на території Петро-Павлівського храму УПЦ КП.

Привітальний лист, але з деякими питаннями до єпископа Дніпропетровського Симеона Петро-Павлівський храм у м. Дніпропетровську, який за 10-ть років був повністю побудований Митрополитом Адріаном разом з комплексом будівель двоповерхового Духовного училища та двоповерхової Недільної школи, за допомогою своїх фінансів та діаспори Канади, США та російських благодійників.

Привітальний лист, але з деякими питаннями до єпископа Дніпропетровського Симеона

Внутрішня частина Петро-Павлівського храму.

Про ситуацію навколо Петро-Палівського храму ви прочитаєте на цьому сайті. <http://www.eparhija.com.ua/index.php?newsid=285>

Зараз, у Ногінську, поряд з нашим Свято-Троїцьким храмом Московська єпархія РПЦ МП з обох сторін від нас побудувала два храми:

на честь святого святих муч. Константина (300 метрів) та святої блаженної Матрони (800 метрів), де постійно йде масова агітація й атака проти нас.

Я наводжу приклад з фотокартки, на якій відображені диякон Михайло Ялов (він справа біля дверей) і священник Сергій Дворецький, якого я теж готував до священства, а тепер вони стоять на колінах перед дверима Богоявленського собору, щоб продемонструвати свою зневагу до Української Православної Церкви під час богослужіння, які звершувались в цьому соборі.

І разом з тим, один із керівників Московської Патріархії в архієрейському сані і в дружельній формі відповів мені письмово, коли я скаржився на деструктивну політику Московської єпархії РПЦ МП в Ногінському регіоні. Він писав, що ми знаємо про вашу велику будівельну діяльність у м. Ногінську та його районі, але для того, щоб зняти ці листівки з усіх храмів, вам треба знову повернутися «додому», тобто до РПЦ МП і тільки тоді вони будуть зняті.

Таким чином, як я зрозумів, що від священника Михайла Ялова не все залежить в тому, що висять брутальні і беззаконні листівки на всіх храмах Ногінського району, які нас, православних українців принижують.

А інший відомий архієрей РПЦ МП, звершуючи Боже-ственну літургію в Богоявленському соборі м. Ногінська в своїй проповіді радісно заявив, що «...ми уже завжди покончили з української нечестю». Цей вислів пролунав не тільки по Ногінському району, за допомогою місцевого телебачення та газет, але й по всій Московській області. Та хіба ж церковні діячі і дійсні богослови, які шанують Христа Спасителя, можуть так кидатися вульгарними словами? Вони борються проти свого ж народу в одній країні. А чому ж ці церковні «мислителі» не воюють з тими релігійними і державними особами та течіями, в країнах яких щодня фізично вбивають християн. Про це багато пишуть веб-сайти, як «Кіріос», <http://kyrios.org.ua/church/church-and-the-world/7744-iran-zareshnovani-novonavreneni.html> від 01.01.2013-го року, де: «Агенти іранської розвідки заарештували християнських священнослужителів разом з 50-ма іншими іранськими громадянами, які нещодавно прийняли Христа і християнську віру».

Також на цьому сайті «Кіріос» була надрукована стаття від 01.01.2013-го року, що «...у Нігерії розстріляли християн у храмі. 15-ть загиблих».

Також про вбивства християн пише веб-сайт «Портал кредо. Ру», що «...В 2012 году за свою веру в мире погибли 105 тыс. христиан, сообщил итальянский эксперт». І таких статей можна читати безліч. Хіба ж можуть деякі російські і українські, так звані богослови, маючи різні сани, так відноситись до свого ж народу? Коли це припиниться? Очевидно, все це залежить від народу, який повинен показати місце своїм зажерливим «пастирям» і «архіпастирям», як це є за кордоном, де діє Соборно-правність і кожен член Церкви чи парафії має право на свій голос.

Про християнську трагедію за кордоном, писав і веб-сайт «Релігія в Україні», що 100 мільйонів християн щорічно зазнають переслідування по всьому світу. Особливо, це відбувається в Сирії, Ефіопії, в Північній Кореї, Саудівській Аравії і у Афганістані. Очевидно, до цього числа треба віднести і всю повноту УПЦ Київського Патріархату, віруючі і духовенство якого до цього часу зазнають великих переслідувань з боку чужої

Церкви в Україні.

Хіба ж Син Божий, Господь наш Ісус Христос постраждав на землі за брехливу ідеологію, чи за правду Божу? Соромно повинно бути цим войовничим «архіпастирям» і «пастирям», які використовують своє положення в своїх корисних цілях?

Хіба ж святих Церкві потрібне чиновницьке начальство, яке свої дії підмінює і називає їх Божою благодаттю або канонічними рішеннями?

Наприклад, веб-сайт «Портал кредо. Ру» 15-го січня 2013-го року писав, що «...Священник Московской епархии РПЦ МП Димитрий Свердлов, публично выступавший в декабре 2011 года против фальсификации выборов, отправлен под запрет на 5 лет» <http://www.portal-credo.ru/site/?act=news&id=97984>

Ось як діє Конституція і Закон «Про свободу совісті і релігійні об'єднання» в Росії.

Таким чином, проаналізувавши життя і діяльність багатьох архієреїв і священнослужителів майже всіх Помісних Православних Церков світу, невільно приходиш до висновку, що, якщо в радянський час атеїзмом займалися спеціальні органи та комуністичні ідеологи, то після СРСР в сучасних незалежних наших православних країнах, цю роль виконують з успіхом саме ці безбожники і порушники християнської дисципліни, які проти волі Божої ведуть свою агресивну антирелігійну деструктивну війну.

І на останок, Ви запитуєте мене: «Ваші прогнози щодо подальшого розвитку подій з поставлених питань».

На нього я хотів би відповісти словами російського філософа і мислителя Олександра Івановича Герцена (1812-1870-ті роки), який писав, що «...із іскри розгориться полум'я».

Цей вислів можна використати у церковно – богословському житті Святейшого Патріарха Київського Філарета, який з «нуля» сформував велику, на всю Україну Помісну Православну Церкву, яка зараз налічує більше 40-ка архієреїв, більше 5 тисяч священнослужителів і парафій. Очолив будівництво багатьох соборів, храмів і монастирів. Сформував духовні учбові заклади, як середні так і вищі. Сам здійснив переклад церковно-богослужбової та богословської літератури з церковнослов'янської мови українською біля 30-ти томів, а також є одним із поважних людей в Україні.

Все це говорить про те, що в УПЦ Київського Патріархату є велике майбутнє і воно не за горами, а тут, в Україні, навіть в умовах президентства В.Ф. Януковича і Прем'єр-міністра М.Я. Азарова із сучасною Верховною Радою, але за активною участю української опозиції. Бо сам В.Ф. Янукович із проросійського діяча в Україні перетворюється в національного українського Президента. І це ми бачимо, як по телебаченню, так і в статтях його зустрічі із керівництвом Російської Федерації бувають зовсім іншими, аніж декілька років тому. Звичайно, що якби не близькі йому деякі олігархи та дача в с. Межигір'ї, то він був би не в гіршому стані від деяких

своїх попередників. Та й з-за судових справ над Ю. Луценком та Ю. Тимошенко його репутація понизилась. Але ми віримо, що він вийде успішно з цієї ситуації і знайде в собі мужність і сили для подолання своїх недоліків заради свого життя і нашої великої вільної України.

Адже багато було людей, які боялися В.Ф. Януковича в подальшому існуванні УПЦ Київського Патріархату.

Навіть Українська Православна Церква Московського Патріархату мінняє своє ставлення до національних та історичних істин по відношенню до церковної самостійності в Україні.

Адже, коли до церковної влади УПЦ МП до Києва (після Митрополита Філарета) прибув Митрополит Ростовський і Новочеркаський Володимир (Сабодан) влітку 1992-го року, то тоді він і вся його команда дуже ревно виконувала вказівки з Московської Патріархії, як відноситись до Митрополита Філарета і до всіх його послідовників: ворожо і з ненавистю. Вони не називали його по достоїнству, а просто, по громадському імені – Михайло Денисенко. А тепер, декілька років тому сам Предстоятель УПЦ МП Блаженніший Митрополит Володимир, особливо після своєї тяжкої хвороби став очолювати групу зі своїх архієреїв, які підтримують його у створенні незалежної від Москви Української Православної Церкви. Хоч це було з успіхом здійснено ще Митрополитом Київським Філаретом у листопаді 1991-го року на Помісному Всеукраїнському Соборі УПЦ про незалежність від РПЦ МП і отриманні повної Автокефалії. Але нажалі, у Москві весною 1992-го року це рішення Собору було задушено, а ініціатора проклято.

Про відношення УПЦ до Патріарха Московського говорять навіть журнал–календар УПЦ МП за 2013-й рік, в якому немає навіть його портрета, а є тільки Предстоятеля УПЦ Митрополита Володимира з архієреями Церкви, це по-перше.

По-друге, зовсім недавно на веб-сайті «Релігія в Україні» http://www.religion.in.ua/news/ukrainian_news/21220-v-upc-zaperechuyut-chinnist-anafemi-na-getmana-ivana-mazepu-i-molyatsya-za-jogo-upokij.html надрукувала статтю 21.03.2013-го року за назвою: «В УПЦ заперечують чинність анафеми на Гетьмана Івана Мазепу і моляться за його упокій» та «Помісна Церква» <http://www.pomisna.in.ua/2013/03/mazepa.html> від 22.03.2013-го року про те, що «...відбулось на території Ужгородської Української Богословської Академії імені святих Кирила і Мефодія та Карпатського Університету ім. Августина Волошина. Уповноваженим Української Православної Церкви з питань вищої освіти і науки, професором, Архімандритом Віктором (Бедем), відбулась заупокійна літія за великим благодійником Церкви, Гетьманом України Іваном Мазепою».

По-третє, згідно статті на сайті «Релігія в Україні» - «Управделами УПЦ митрополит Антоній: мы настроены на диалог с УАПЦ и с УПЦ КП» від 18.03.2013-го року, <http://www.religion.in.ua/news/vazhlivo/21158-upravdelami-upc-mitropolit-antonij-my-nastroeny-na-dialog-s-uapc-i-s-upc-kp.html>.

В його інтерв'ю, яке він надав кореспонденту газети «Комсомольська правда» і яке було надруковане на сайті цієї газети 14.03.2013-го року, <http://kr.ua/daily/140313/384056/> йде мова про те, що керуючий справами УПЦ МП Митрополит Антоній (Паканич) підкреслює, що УПЦ налаштована на діалог з УАПЦ і з УПЦ КП.

На питання до Митрополита Антонія, чому з Київським Патріархатом не розпочався навіть початок цього діалогу? Він відповів, що: «В пам'яті многих рядовых членов нашей Церкви еще живы конфликты 1990-х годов, борьба за храмы, столкновения между общинами, в том числе попытка захвата Киево-Печерской лавры. Это значительно осложняет подготовку диалога. Кроме того, между нашей церковью и Киевским патриархатом существуют серьезные разногласия относительно возможных путей преодоления раскола. Наша Церковь настаивает на том, что все, кто сознательно разорвал связь с мировым православием, должны принести покаяние и возвратиться в церковное общение. Однако Киевский патриархат не признает своей вины в случившемся церковном разделении. Но, несмотря на эти сложности, мы верим, что Господь откроет нам пути к преодолению церковного раскола в Украине».

Як ми бачимо, що Митрополит Антоній трішки говорить неправду. Він мабуть «забув», як Митрополит Київський Філарет в ювілейному 1988-му році, будучи Головою комітету по урочистостям отримав від української влади, тобто від В. Щербинського частину Києво-Печерської Лаври і в ній він звершував богослужіння. Тому, не Митрополит Філарет хотів захопити Києво-Печерську Лавру, бо вона й була йому підлегла, а вона була захоплена тисячами міліціонерів, які прибули із Москви та з України в той день, коли новий Предстоятель УПЦ МП прибув до Києва у якості Митрополита Київського, тобто у липні 1992-го року.

А тепер про розрив УПЦ Київського Патріархату зі світовим православ'ям, про що висловився Митрополит Антоній (УПЦ МП).

Він, очевидно знову «забув» і про цей факт, що Російська Православна Церква Московської Митрополії теж була відірвана від світового православ'я з-за того, що самовільно об'явила про свою незалежність, й тому 141 рік не була визнана, з 1448-го до 1589-го років. Тоді як УПЦ Київського Патріархату не визнана світовим православ'ям всього 21 рік.

І все ж таки ця заява Високопреосвященнішого Митрополита Антонія повинна зіграти величезну роль у об'єднанні трьох Православних Церков в Україні. На неї дав свою позитивну оцінку, - від імені Святійшого Патріарха Київського Філарета, - Архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій (Зоря) в своїй статті «Як ви нам, так і ми вам: УПЦ КП сказала своє слово» від 19.03.2013-го року. Вона була надрукована на сайті «Помісна Церква» <http://www.pomisna.in.ua/2013/03/dialog.html> де він пише, що «Для того й існує діалог, щоби не повертатися до минулого, не розпалювати ворожнечу, а шукати шляхів примирення і порозуміння. Образи минулого не повинні визначати всі наші сьгоднішні вчинки».

Не виправдовує відсутність практичних кроків у діалозі й різниця у позиціях сторін. Якщо різниці немає – тоді й діалог не потрібен, бо є єднотлумність. Призначення ж діалогу – зближувати тих, хто має різні думки, шукати точки дотику, дати можливість почути одне одного.

Зрозуміло, що не все у питанні діалогу залежить від владики Антонія, чи митрополита Володимира, чи навіть цілої УПЦ МП. Важливу роль у цій справі відіграє Московська патріархія, яка, судячи з дій, є категоричною противницею порозуміння між нашими Церквами, бо

марно сподівається на приєднання УПЦ КП до Московського Патріархату на його умовах. Тому ми також найбільшу надію у справі подолання церковного розділення покладемо не на людей, а на Бога» – підсумував Архієпископ Євстратій.

Також і на веб-сайті «Релігія в Україні» була передрукована ця стаття від 20.03.2013-го року, за назвою: «Ми готові зустрітися у діалозі з УПЦ (МП) хоч завтра» <http://www.religion.in.ua/news/vazhlivo/21203-archiepiskop-urc-kp-yevstratij-mi-gotovi-zustrititsya-u-dialozi-z-urc-mp-xoch-zavtra.html>

Але, що можна говорити про діалог між двома Українськими Церквами УПЦ МП і УПЦ КП, коли в самій УПЦ Московського Патріархату між керівництвом і єпархіальними архієреями немає злагоди, а парафії і парафіяни набирають обертів і сили в боротьбі проти традиційної диктатури в Церкві.

На московському веб-сайті «Портал-кредо. Ру» у статті «Верующие Северодонецкой епархии УПЦ МП дважды не допустили к богослужению назначенного к ним нового архиерея, пытаются добиться возвращения своего прежнего архипастыря», від 01.01.2013-го року <http://www.portal-credo.ru/site/?act=news&id=97807> писалося, що єпископ Пантелеймон (Новорознюк), якого направили з Києво-Печерської Лаври до Північно-Донецької і Старобільської єпархії УПЦ так і не зміг звершити богослужіння на своїй кафедрі, бо віруючі не дозволили йому навіть ввійти в кафедральні собори і храми, якими керував до нього Архієпископ Агапіт (Бевцик), будучи порядною і глибоко шанованою людиною і архієпископом.

Адже церковне керівництво хотіло Архієпископа Агапіта зовсім скинути і відправити на спокій. І тільки завдяки силі і спаяності духовенства з віруючими, Архієпископа Агапіта хоч і не відновили в посаді цієї єпархії, але зате дали йому іншу єпархію в УПЦ.

Ці парафіяльні «повстання» появились і в УПЦ Київського Патріархату на Вінниччині, після звільнення з посади керуючого єпархією Архієпископа Онуфрія та звільнення Єпископа з Коломийської єпархії Іоанна. Але ж керівництво УПЦ КП своєчасно зорієнтувалося і надало Архієпископу Онуфрію іншу єпархію, Чернівецько-Кіцманську, щоб заспокоїти «бурхливих» віруючих. Це ж саме відбувається і в Коломиї.

Я не хотів би нагадувати й про себе, коли проти мене на Священному Синоді УПЦ КП 13-го травня 2011-го року були висунуті брехливі версії, що я, як мов хотів перейти до УАПЦ та на своєму сайті розміщував привітання від великих людей, які сам же й вигадував. І все це офіційно пройшло у якості рішення Синоду. Але я, з Божою допомогою, знайшов в собі сили і переніс цю несправедливість, бо маю зовсім інше виховання, надіючись, що до цих авторів колись дійде свідомість або Господь піднесе їм подібний «сюрприз».

Сайт про рішення Синоду. <http://www.eparhija.com.ua/index.php?newsid=40> <http://www.eparhija.com.ua/index.php?newsid=39> <http://www.eparhija.com.ua/index.php?newsid=57>

Ох же й жартують з Богом деякі церковні «діячі», якщо їх можна так назвати?!

Тепер, тільки що ми пишались висловами Митрополита Антонія (УПЦ МП) про рішення його Церкви у відновленні діалозі між УПЦ МП з УПЦ КП та УАПЦ. Але зовсім по-іншому це питання вирішив вже не Митрополит та вся повнота УПЦ, а прес-секретар Митрополита Володимира, протоієрей Георгій Коваленко. Він заявив веб-сайту «РІСУ» 20.03.2013-го року, що ювілей на честь 1025-річчя Хрещення Київської Русі очолить Патріарх Московський і всієї Русі Кирил «як глава РПЦ, що веде свою історію від Церкви Київської Русі, та як наступник київських митрополитів, які за певних історичних обставин переїхали на схід». http://risu.org.ua/ua/index/all_news/confessional/orthodox_relations/51683/

І що Патріарх Філарет та його Церква не будуть приймаючи участі у святкуванні 1025-ліття Хрещення Русі.

Отець Георгій Коваленко «нагадав» в своєму вислові, що Московський Патріарх є наступником київських митрополитів, які переїхали на схід. Так, ми знаємо такого митрополита із Волині – Святителя Петра, який був ігуменом в одному із монастирів свого краю, але направивши його до Константинополя для отримання від Вселенського Патріарха всі важелі у керівництві Руською Православною Церквою Київської Митрополії Константинопольського Патріархату, то він, повертаючись назад на Русь, не поїхав до Києва, а попрямував прямо до Володимира і Суздаля, а звідтіля повернувся до Москви. Саме за це він став шанованим столицею Росії. Звичайно, його ім'я канонізоване в РПЦ МП, але для України і Київської Митрополії його вчинок був зрадливим.

Тому, яке має право протоієрей Георгій Коваленко так тлумачити історію України та історію її Церкви, будучи українцем? Ось хто продовжує розпинати нашу Україну! Свої ж ріднені «духовні» яничари.

Адже післявоєнні Московські Патріархи очолюють ту Церкву в Росії, яка була народжена Й. Сталінім у 1943-му році, тобто Руську Православну Церкву Московського Патріархату, про що ми вже раніше писали. Таким чином, вони до Руської Православної Церкви Київської Митрополії Константинопольського Патріархату не мають ніякого відношення, бо в Росії була своя древня Православна Російська Церква, спочатку Московської Митрополії з 1448-го року, а з 1589-го року вона очолила Московську Патріархію при Борисі Годунові. Але вона припинила своє існування у 1943-му році з появою у Москві Руської Православної Церкви Московського Патріархату при Й. Сталіні.

Тому, сучасна РПЦ Московського Патріархату і такі, як прот. Георгій Коваленко повинні припинити обманювати український народ, що РПЦ МП є правонаступницею Київської Митрополії Руської Православної Церкви Константинопольського Патріархату. Вона не є навіть правонаступницею своєї ж рідної Російської Православної Церкви МП, оскільки ця Церква була знищена тим же Й. Сталінім, замордувавши 99% архієреїв і духовенства і, що останнім Патріархом Московським і Всеросійським був Святитель Тихін (Белавін), якого замучили більшовики у 1925-му році на його власній квартирі, знаходячись під домашнім арештом.

І ось, сьогодні, 26-го березня 2013-го року на веб-сайті «Помісна Церква» <http://www.pomisna.in.ua/2013/03/papa-varf.html> була надрукована стаття за назвою: «Вселенський Патріарх поблагословив Папі трапезу». В ній йде мова про те, що «...є конкретна надія на поєднання Церкви Заходу і Сходу» - вважає Вселенський Константинопольський Патріарх Варфоломій. І це була важлива подія, коли Папа Франциск попросив Патріарха Варфоломія поблагословити обід, на який були запрошені всі кардинали та високі гості у Римі на честь Понтифіка.

Так якщо йде мова про об'єднання двох древніх Церков: Східної Православної і Західної Католицької, то чому ж в Україні живуть такі нелюди, які не дають українцям вирішувати своє власне церковне питання.

Таким чином, завершуючи своє інтерв'ю з кореспондентом «Хрещ» Олександром Гвоздиком, я хотів би сказати, що цими непорозуміннями у церковній справі в Україні керує не Бог, а диявол-сатана, якому не потрібні в Церкві ні мир, ні злагода, ні спільність, ні повага один до одного, незалежно від земної юрисдикції: московської чи київської. Бо у всьому повинен керувати наш Творець Неба і Землі, Бог в Тройці: Бог Отець, Бог Син і Бог Дух Святий. Тільки тоді ми будемо мати право називати себе єдиним українським народом, продовжуючи будувати одну Помісну Українську Православну Церкву і одну українську Державу.

ЧИ ВСЕ ВИРІШАТЬ КАДРИ ЯНУКОВИЧА?

Кадри вирішують усе! Отаким колись було гасло, мовляв, держава дбає про фахівців. На думці були фахові кадри, які мали керувати економікою, народним господарством, освітою і т.і.. Влада президента В.Януковича в Україні це гасло цілковито перекурила: згідно стратегії Януковича кадри мають довести до повної русифікації українців, до Митного союзу, до „руського миру”, одним словом до ліквідації України. Тому кадрова політика, за яку відповідає президент, звертає на себе увагу саме оминанням українців в українській державі!

Якщо приглянутись до влади Януковича, то складається враження, що серед українців нема розумних людей, які б могли провадити міністерствами. До українців зараховуємо всіх громадян України, які народилися в Україні і стали її громадянами. Звичайно, що є й українці, які народились поза межами країни і набули громадянство з різних причин. Такі випадки є і в інших країнах світу, де етнічність вже настільки перемішана, що її важко встановити.

У світі так заведено, що національні уряди складаються з національних кадрів, а законодавство переважно забороняє ставати президентом, прем'єром, міністром, чи займати певні державні посади особам, які не народились у даній країні. Та все ж поодинокі випадки трапляються, коли добре відомий фахівець, політик стає винятком із правила. Але ви не знайдете країни у світі, де б прем'єром, міністром, чи іншим високим державним службовцем, була людина, яка не тільки не знає державної мови, але й не розуміє її!

В Ізраїлі навіть не можна собі уявити, щоб головою уряду, чи міністром став палестинець, який на сьогоднішній території народився і тут проживає усе життя і, практично, є громадянином Ізраїлю! А в Україні президент, таке враження складається, вибирає на важливі міністерства людей, які далекі не тільки від української мови, але й не народилися тут, або „переселились” в Україну тільки задля бізнесу! Саме таке враження було з призначенням на міністра Саламатіна, а не зникло воно і з його

заміною Лебедевим та декотрими іншими призначеннями. Таке враження, що коли хочеш бути міністром, чи прем'єром в Україні, то народись в Росії, а за походженням треба бути росіянином. Звичайно, що національне походження не повинно бути перешкодою займати державну посаду, якщо ти рівноцінний громадянин країни і добрий фахівець, але коли ти не знаєш мови, то якої якості ти фахівець? Саме „якості” декотрих українських посадовців ставлять під сумнів їхню здатність служити країні і її людності. Найкращим прикладом непрофесійності на державній посаді є голова уряду Азаров, який не здатний запровадити потрібні реформи, які б привели до справжнього покращення життя населення України. Другим кричущим руйнівником колись високопрофесійної освіти в Україні став українофоб Д.Табачник, який вже три роки безкарно руйнує не

тільки освіту в Україні, але й винищує „історичне коріння”, коли з підручників історії викреслює усі згадки про українську боротьбу за незалежність, про українських національних героїв. Зрештою, сам В. Янукович вже кілька разів критично висловлювався на адресу Табачника, навіть „забрав” з-під його контролю молодь, але на посаді його залишив (може, щоб мав більше часу руйнувати освіту)! Складається враження, що навіть на посаді президента Янукович вже не може змінити міністра освіти, бо його призначають у Кремлі! Тобто, якщо Янукович стане губернатором Малоросії (до чого його заохочують у Кремлі та Д. Табачник), то мало що зміниться – хіба титул. Не віриться, що в Україні нема українців, які б уміли фахово провадити міністерство освіти, зрештою, попередники Табачника доводили, що вони вміють добре керувати міністерством і враховувати вимоги студентів та пристосуватися до європейських стандартів освіти. Українські фахівці відомі не тільки в Україні, їх знайдете по цілому світі як надійних фахівців у різних галузях науки, економіки і політики.

У діаспорі українці відомі як трудовий народ, який вміє працювати і вчитися і саме українська діаспора може показати панові Януковичу, що серед 20 мільйонів діаспорних українців є приклади, які гідні наслідування і співвітчизниками в Україні. Чи не до найбільших прикладів належить син українських емігрантів у Канаді Р. Дж. Гнатишин (Ramon John Hnatyshyn, 1934-2002), який був Генеральним Губернатором Канади (1989-95), Рой Романов (Roy Romanov) у провінції Саскачеван був міністром та головою провінційного уряду 1991-2001 рр., а Ед Стельмах (Edward Michael Stelmach) у провінції Альберта був прем'єром 2006-2011 рр.. Зрештою, і в Європі чимало українців діаспорників показало свої бездоганні якості фахівців у Чехо-Словаччині, Польщі та навіть у Франції, де у 1992-1993 рр. головою уряду був українського походження (по батькові) П'єр Береговий (Pierre Beregovoy 1925-1993).

За 22 роки існування незалежної України можна було переконатися, що в Україні є кваліфіковані і освічені політики, які здатні керувати окремими ділянками господарства. Влада Януковича створює атмосферу, мовляв, якщо розмовляєш українською, а ще й українець, то ти не можеш належати до владної структури. Тому цілковито можна погодитись з думкою заступника голови УРП Р.Новоженця: „Призначення до складу Кабінету міністрів України ще раз підтверджує окупаційний характер нинішньої влади на чолі з Януковичем. Серед керівників вищого рівня виконавчої влади в Україні українці за національністю є, радше, винятком, аніж правилом. На тому тлі, що в Україні 78% населення є етнічними українцями, кадрова політика президента Януковича (етнічного білоруса) усе більше нагадує політику апартайду Південно-Африканської республіки” (Ігор Голод „Троянський кінь”, Міст, 2013, № 2, стор.3).

Дивує лише, що Кремль нагороджує П'яту колону ворогів української мови (22.2.13): С.Ківалова, В. Колесніченка, О. Царьова, Д. Шенцева, Ю. Болдирева, а пропустив таких „заслужених” поборників усього українського як Д. Табачник та П. Симоненко і самого того, хто уможливує порушувати Конституцію щодо державної мови – самого Головнокомандувача антиукраїнської політики В.Януковича. Можливо, що його винагородять пізніше, коли позбавлять престижного президентського титулу.

Народ, який є формально нащадком Трипілля та Скифії, нічим не гірший від своїх сусідів та інших народів світу. Він мав своїх козаків, своїх Хмельницьких, Шевченків, Гоголів, Корольових, Архипенків, Пензелів, Лисенків, Полюїв, Грушевських і тисячі геніїв, які зуміли про-

нести ідею української мови, української нації, української держави. Тому дивує сьогоднішня байдужість серед українців, які знають, що антиукраїнський рух, спонсорований з-поза межі, є негуманним, ворожим і спрямованим не тільки проти української держави, але й проти кожного громадянина України.

Боротьба проти української мови в Україні є боротьбою проти елементарних прав людини і коли Ківалов за нагороду у Москві обіцяє Путіну помінати Конституцію, щоб домогтися встановлення російської мови, то такому політові слід сказати: „Чемодан, вокзал, Россия”. З історії відомо, що П'ята колона була джерелом несправедливості, страждання та смерті і саме це треба мати на увазі, коли цю ворожу силу нагороджують поза межами країни!

Українцям конче потрібно почитися від Ізраїля, як своє захищати, як допровадити до відома світові, що злочин проти людства був і треба докласти зусиль, щоб він ніколи більше не повторився. Тому доречно пригадати, що Європейський Парламент поставив злочини нацизму і сталінізму на один рівень і затвердив День пам'яті жертв сталінізму та нацизму. Отже, яким чином могла пройти 23 лютого н.р. у Харкові колона з портретом ката народів - Сталіна!? Дуже дивно, що відомий „захисник” російської мови В.Колесніченко у статті „Москаль признався в преступлении” (Москаль признався у злочині. УП. 7.3.13), вбачає „злочин” відомого опозиційного політика у тому, що той купує „символіку нацизму”, а Україна втратила 10 мільйонів людей під час німецької окупації у Другій світовій війні. В той же час Колесніченко не згадує „злочин” колони з портретом Сталіна, який спричинився до 20 мільйонів жертв тоталітарного

режиму і жадливого Голодомору! Крім того, з нащадками злочинного режиму в Україні партія влади в коаліції і за допомогою КПУ має більшість у ВР України!

В Німеччині за всяку нацистську символіку карають, а найбільшого ката України ще по вулицях носять. Не можна собі навіть подумати, щоб в Ізраїлі хтось вийшов на вулицю з портретом Гітлера, гадаю, його б люди разом з його носіями притоптали, а в Україні комуністи – безпосередні нащадки кривавого режиму большевиків, покликаються на свободу, право демонстрації, які вони за 70 років своєї влади не дозволяли.

Дуже дивно, що в українських ЗМІ часто лунають „надії”, мовляв, ми пережили Сталіна, прережили Брежнєва, пререживемо і Януковича, якось воно буде! Що „воно якось буде”, то це правда, але пережити когось ще не ознає, що позбудемося того режиму. Леніна, змінив Сталін, а потім особи мінялися, а режим залишався.

Тому вчитися потрібно у Ізраїля, як будувати державу, як запроваджувати державну мову, як дати до відома світові, що був страшний Голодомор, який зломив українцям не тільки хребет, але й позбавив їх волі до боротьби. Ізраїль оточений ворогами з усіх боків, а Україні напрошується „братній народ”, влада якого вимагає від українців 7 мільярд доларів за газ, який не відбирали, а ворогів нашої мови нагороджує державними орденами. Існування і процвітання Ізраїлю повинно бути прикладом для кожного українця, бо Мойсей водив своє плем'я пустелями 40 років і вивів на волю, а Янукович може всього за 4 роки запровадити людей у ярмо, з якого потрібно буде знов вибиратися принаймні 40 років!

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Не стало Віри Похалюк – щирої та побожної українки з США. Вона відійшла у вічність 4-го січня 2013 року в містечку Лівонія штату Мічіган. Віра Похалюк народилася 15-го листопада 1930 року в селі Роццаховка Витязівського району на Кіровоградщині в родині Семена та Євгенії Червоніщенка. З малих років Віра пізнала ціну «совєтського

раю», у повній мірі відчувала національну та релігійну наругу московських гнобителів. Не з своєї волі опинилася на Заході.

Де на початках так само довелося сповна випити терпку чашу повоєнних емігрантів. Але любов до життя та працьовитість допомогли бл.п. Вірі Похалюк гідно облаштувати своє життя на придбаній Бать-

ківщині. Вона створила люблячу і добру людину, завжди була бажана в українській громаді Америки.

Нині за нею тужать чоловік Петро та донька Надія з родиною, сестри Марія та Оля та ближча і дальня родина в США та Україні. Пам'ять про Віру Похалюк назавжди збережеться у серцях тих, хто її знав.

Влас. Інформ.

• З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

РОДИНА І ЦЕРКВА

У Вашому бюлетені «Наша церква-Київський Патріархат», на основній сторінці Звернення, пояснюється про значення сім'ї в суспільстві, це дуже правильно, адже тепер хоч і будуються безліч храмів в Україні, помісні священники не всі звертають належну увагу саме на потужність родинних відносин і їх важливість, хоч своїми промовами затримують після літургії (стоячих прихожан у холодній церкві, бо не опалюються наші храми) годину, а то й більше, значну частину часу відведеного для проповіді, картаючи їх за недостатні пожертви на храм та інші, побутові речі. Про це

знаю від земляків, та й сама була свідком подібних відправ. Однак, хотіла б звернути увагу Владик на інше. Я пишу «по свіжих слідах» майже трагічного випадку, що стався наприкінці 2012 року з моєю племінницею. (Зумисне не називаю імен, але якщо потрібно - подам повні імена, такби мовити - героїв моєї розповіді). Однак, не побоююсь сказати «трагічного», бо вся наша родина, також і ми з чоловіком та сином, і моя мама, тобш бабця молоді, сприйняли це як насмішку чи позбиткування над всіма нами, а особливо - сплюндрування почуттів, достоїнств молоді жінки, її майбутнього життя. Вона, згідно всіх наших традицій обвінчалася в православної церкви Святого Миколая, що у Верхньому Висоцьку, на Львівщині, священником Федором Савчаком. Шлюб відбувся 1 вересня 2012 р. у цьому ж селі. Молодий, здавалось, з хорошої родини, чемний і спокійний на вид. У моєї сестри сім'я багатодітна, та ще напередодні сестра перенесла важку хворобу - майже рік лежала в обласній лікарні. Тому було їй радісно чекати появу зятя в родині, і вона, ще не зовсім окріпша після лікарні, згодилася з побажаннями майбутньої свахи: - Щоб весілля було пишне й не скупе, бо ж це її любимий син жениться! Отже, посватали мою племінницю і вона погодилася вийти заміж «за хлопця зі свого села». Хоча моя племінниця тепер живе і працює в Києві (вже 8 літ), працює аптекарем (закінчила Київський медколедж), а ще вчиться на вечірньому відділенні Київського медичного університету, вже на 4-му курсі, гарна і освічена молода дівчина. Отже зустрічалися молодята не часто, хоч спілкувались по-телефону й оспівдалися в коханні... Тому і сестра моя, та і я з родиною підтримали її чим могли, з надією на появу достойної молоді української

сім'ї. Але, не так сталося, бо на другий день після шлюбу, чомусь заплакана була моя племінниця, а неговіркий її «молодий чоловік» заговорив словами своєї матері, яка мовляв, дуже жаліла його відпустити зі своєю «молодою дружиною» разом до Києва. Тут, як сказала мені моя племінниця згодом, «світ потемнів у її очах». Вона мусіла їхати на роботу в Київ і, нічого не сказавши своїй мамі, мала надію, що якось справиться з новою «проблемою», про яку вже знала... Так званий «молодий» не дуже рвався до неї, а по приїзді - тут же повернувся

на Львівщину, мовляв мусить закінчити свої справи. Нарешті приїхав, найперше - вона, як медичний працівник, після довгих вмовлянь, уговорила його звернутись до лікарів, після обстеження яких, підтвердилась причина: не лише про здатність, але й спроможність мати дітей, а отже й дружину... Хоч недостатня його освіченість в цій питанні, ба навіть іронічне ставлення до ситуації, викликало занепокоєння молоді невістки, а ще - все наростаюча нахабність «небалакучого» колись й лагідного хлопця, просто приголомшила її. Адже він спромігся навіть наговорити хтосна - що на свою дружину усім родичам, які заатакували дівчину телефонними дзвінками й т.п. (Вона ж встидалась щось пояснювати кому б то не було, бо знаходилась в стані, подібному з шоком). До ситуації підключилась мати молодого, виражаючи своє незадоволення моїй сестрі щодо доньки, бо ж її синочок - фанійний хлопець у селі та й два диплома має!?!.. Незнаю, як довго будуть продовжуватися всі ті балачки, мабуть горе-сваха й до попа побіжить, бо невістка таки нарешті виставила за двері «цього горе-чоловіка», який прихватив з собою й документ про шлюб разом з кількома її речами, та ще й погрожує з нею розправитись?!.. Родина моєї се-

стри, не говорячи вже про саму сестру і Матір п'яти дітей-донечок-красунь, три з яких вже мають закінчену середню й вищу освіту, знаходиться в морально пригніченому стані. Тут варто зазначити немаловажний фінансовий факт, адже щоб справити весілля, забажане горе-свахою, їм прийшлося взяти позичку - тобто «звалити на себе борги». Хоч найбільше нас всіх непокоїть безпека, здоров'я й спокій в родині, і звичайно - майбутнє моєї племінниці, яку стараються опалювати невігласи, що не знають і не оцінюють не лише Жінку, а святі ставлення до сім'ї, не знаючи суті шлюбних стосунків. Отже - чекаємо на суд. Надіємося на об'єктивність судового вирішення цієї проблеми, хоч в даному випадку мало б місце скасування шлюбу. А ще,

на мою думку, священник перед вінчанням, повинен більш відповідально ставитись до згаданого обряду, і «сповідати» не лише молоду, як було з моєю племінницею (сповідання по півгодини) а й молодого, незважаючи на особисту приязнь чи фаворитство одного чи іншого прихожанина, бо Закони Божі для всіх одні. Церква ж - Храм Душі й чеснот, які священник зобов'язаний берігти. Звернулася я до Вас ще й тому, що тепер часто трапляється подібна ситуація, а за застарілою «конфеденційністю» у вихованні молодих людей, про так звані «інтимні» речі було не

прийнято вести мову не те що в школі, але й у родині. Особливо - у сільських і віддалених від центру місцевостях з усталеними негласними правилами, які вже тепер не дійсні. Життя ж коректує їх і такими випадками, і дай Боже, щоб цей був поодиноким. З огляду на вище зазначене, прошу знайти відповідь на такі запитання:

- Якщо відбулося вінчання молодих у церкві, в яких випадках церква може їх «розвінчати»? - Чому деякі священники не надають важливості цій події і не підготовляють молодят до шлюбу? Особливо байдуже ставляться до «молодого», не достатньо запитуючи в нього про те, чи знає він про суть сімейного життя, попросту - навіщо він одружується. Адже чоловік - майбутній глава сім'ї та батько дітям! Чи слід знати це йому, без іронії? - Чи має право священник, який обвінчав такого «хлопця», нагадати йому про гріх вводити в облуду, та ще й звинувачувати дівчину, шукаючи на неї всіляких улик, попросту «нишпорячись в нечистій білизні» навіть з дошлюбних часів? Чи це по Божому він діє? - Де можна отримати скасування церковного шлюбу, тобто «розвінчання» у подібних випадках?

**Оксана МАКОВЕЦЬ,
член НСПУ (США)**

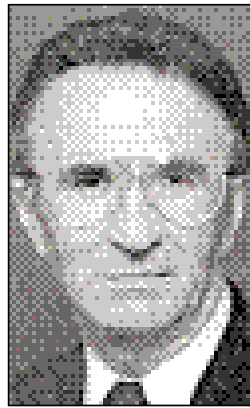

ШУКАЙМО СПІЛЬНИКІВ

Я належу до генерації, котра свого часу боронила Україну зі зброєю в руках. Через це і опинився на чужині. Але тоді нам воякам ОУН – УПА було набагато складніше. Ми стали сам на сам проти московської навали, жодної міжнародної підтримки не було.

На жаль, от уже 21 рік Україна бореться сама з собою і майже на самоті. По-різному можна оцінювати результати цього борювання України з самою собою. Були різні періоди її незалежної історії. І економічна катастрофа 90-х, і повільне відродження, не дивлячись ні на що. Влада при цьому

перебуває у складній ситуації між тиском Москви з її Митним Союзом і рваним діалогом з Брюсселем. А з іншого – у протистоянні з опозицією. Це свого роду «трикутник смерті» – жодна з сторін не є її союзником. І при цьому вона якось пробує підтримати діалог з тією ж Москвою та Брюсселем. А тому шукає союзників та інструментів комунікації. Ще однією напівзакритою проблемою є проблема українсько-польського протистояння на Волині 1943 року. Попри ті зусилля, які 2003 року приклали

**КОЛОНКА
БОГДАНА
СЕРЕДЮКА
З ДЕТРОЙТА
(США)**

для її врегулювання президенти Квасневський та Кучма, ще не все сказано. Не сказано раз і назавжди, щоб ця проблема не поставала. А тому на ній цього року, у 70-ті печальні роковини, будуть спекулювати по повній. Тому треба бути готовим. І пильнувати, щоб та ниточка, яка тягнеться через наших партерів, як от Польщу, у напрямку ЄС не була розірвана. Бо занадто важлива вона для нашого майбутнього.

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний послужбовий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з іншими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- **ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ**
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В С.-Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.mist.ua
- **ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛКІВ:**
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.mist.ua

Редагусь колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен» «Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3, 49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27. E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США Mr. V. Babanskyj, 74, Oakridge Lane Watchung, N.J. 07069, USA.	В Україні: Володимир Барна вул. Банкова, 2 01024, м. Київ тел. 066-62432-31
---	--

Підписано до друку 29.0.2013 г. Формат 60/84/8, друк офсетний. Умов. друк. арк. 1. Зам. № 530

ТОВ «Перша міська друкарня».
АДРЕСА:
вул. Степового Фронту, 11а, м. Павлоград
Дніпропетровська обл.,
51400, Україна